

עפ"ת 51405/06/14 - יהושע מרגוליס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 51405-06-14 מרגוליס נ' מדינת ישראל

בפני המערער	כב' השופט הבכיר אמנון כהן
נגד המשיבה	יהושע מרגוליס
	ע"י עו"ד שי גלעד
	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד מוריה הירש

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (סגן הנשיא, כב' השופט י' ריבלין), אשר הרשיע את המערער לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של גרימת נזק לרכוש או אדם, רשלנות, סטייה מנתיב וחבלה של ממש.

בית המשפט קמא זיכה את המערער מעבירה של מהירות בלתי סבירה.

בית המשפט קמא פסל את רישונו של המערער למשך 10 חודשים (לאחר מכן, ניכה בית המשפט מתקופה זו 30 יום מתוך 60 יום שהמערער נפסל מינהלית).

כמו כן, הוטלו על המערער תשלום קנס בסך 1,200 ₪ וארבעה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים.

נגד המערער הוגש כתב אישום לפיו ביום 13.7.12 סמוך לשעה 03:30, נהג רכב מסחרי מכיוון בית שמש לכיוון ביתר ובהגיעו לעקומה שמאלית, סטה מנתיב נסיעתו ועבר למסלול הנגדי שם פגע ברכב שנסע מנגד (להלן: "המעורב"). כתוצאה מהתאונה, נחבלו המעורב וארבעה נוסעים (שלושה חבלה של ממש).

השאלה היחידה שהתעוררה בבית המשפט קמא הייתה, האם המערער הוא שסטה מנתיב נסיעתו או, כפי שטען בא כוח המערער, המעורב הוא זה שסטה למסלולו של המערער.

הן המערער והן המעורב חזרו בבית המשפט קמא וטענו, כי האחר נכנס למסלול נסיעתו.

התביעה הסתמכה על דוח הבוחן המשטרתי שערך מר יהודה ונטורה וההגנה הגישה דוח בוחן מטעמה שהכין אינג'ינר עוזי רז.

לאחר ששני הבוחנים נחקרו בבית המשפט, הגישה התביעה חוות דעת נוספת שהכין ראש מחלקת בוחנים, רפ"ק משה כהן (ת/13). לחוות דעת זו צורף גם דיסק. בסכמו את חוות הדעת האחרונה, קבע, רפ"ק משה כהן, כי ממצאי המומחה מטעם ההגנה אינם מבוססים על ממצאים בזירה וכי יש להעדיף את חוות דעתו של הבוחן המשטרתי דהיינו, שהתאונה הייתה במסלול נסיעת המעורב, לאחר שהמערער סטה שמאלה עובר לכניסתו לנתיב נסיעת המעורב.

בית המשפט קמא הורה לרפ"ק משה כהן ולאיינג'ינר עוזי רז לצאת למקום התאונה כדי לברר את הסוגיה שעמדה במחלוקת.

בבית המשפט שב רפ"ק משה כהן וקבע, כי בארבע נקודות עליהן הצביע אינג'ינר רז בזירה, אין כל שיפוע בכביש.

בנוסף, הובהר, כי אינג'ינר רז לא טרח כלל לבדוק את זו הגרירה.

בית המשפט קמא העדיף את עדויות הבוחנים מטעם התביעה וקבע, כי הם אמינים ומשכנעים בעיניו וכידוע, בית המשפט שלערעור אינו מתערב בשיקולי מהימנות.

יתרה מזו, בית המשפט קמא בהיותו בית משפט מקצועי הדן שנים רבות בתיקי תעבורה בלבד, רשאי להשתמש בניסיונו המקצועי ובחומר המקצועי המוכר לו, כדי לבסס את הכרעת דינו.

לא נעלמו מעיני טענותיו של ב"כ המערער בדבר מקום הימצאו של החרץ בכביש וטענות נוספות, אך אין בהן כדי לפגוע במסקנתו הסופית של בית המשפט קמא.

אגב, מוזר בעיני כיצד ארבעת האנשים שהיו ברכבו של המערער לא העידו כעדי הגנה וטענת ב"כ המערער, לפיה כל הארבעה לא ראו את התאונה, נראית קלושה בעיניי.

אשר על כן, הערעור על הכרעת הדין נדחה.

גם העונש שהוטל על המערער אינו חמור ואינו מצדיק התערבות ערכאת ערעור. יחד עם זאת, לא ברור לי מדוע בהחלטה מאוחרת, ניכה בית המשפט קמא 30 יום מהפסילה המינהלית ולא 60 יום. נראה, כי גם המשיבה לא הביעה התנגדות לניכוי מלוא תקופת הפסילה המינהלית.

סוף דבר, מתוך 10 חודשי הפסילה בפועל, ינוכו 60 ימי הפסילה המינהלית, כך שתקופת הפסילה בפועל תעמוד על 8 חודשים.

יתר חלקי גזר הדין ישארו בתוקפם.

אם המערער לא הפקיד את רישונו וטרם שילם את הקנס, עליו לעשות כן עד ולא יאוחר מיום 26.10.14.

העתק פסק הדין ישלח לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אלול תשע"ד, 22 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.